

Thế giới đã chứng kiến một nạn nhân của Nhật Bản và một triệu công nhân bị khoa học kỹ thuật, và bây giờ đang chứng kiến một dân tộc Nhật Bản vĩ đại chứng kiến và những thảm họa của đất trời.



Đó là những gì chúng ta đang nhìn thấy hàng ngày qua báo chí, qua màn hình TV, qua các thông tin trên mạng.

Về những tâm, khó có đau đớn nào hơn. Tuy số người chết chỉ khoảng 25,000 người, và có chuyên gia nói có thể tới 100,000 người, nghĩa là vẫn còn thua nạn nhân của các chiến tranh tàn ác như Khmer Đỏ, như thời Lê Nin, thời Mao, thời ông Hồ và Lê Duẩn – những các hình ảnh tiếp cận gần như thực tế, đã cho chúng ta một cảm xúc không thể nhìn thấy những hàng xóm. Chúng ta chia sẻ đau đớn, khi thấy một đất nước nhân, không hề có chuyện một đất nước sáng tạo nhân nào khi thấy con người vào các đất sóng vùi dập, và trong hoàn cảnh chúng ta đã cảm nhận những hình ảnh hy sinh, những kiên cường lòng của dân tộc Nhật Bản.

Báo The Daily Mail từ Anh kể về chuyện 30 học sinh như tôi trong trường tiểu học Kama của một trường Nhật, các em ngồi trong góc của lớp này nên tôi nghe được 3 câu chuyện, mỗi ngày chỉ ba mẹ tôi đón về, kể tôi nghe sống thật tràn vào thời gian Ishinomaki. Cũng hơn cả tuấn rởn, không có ba mẹ nào tôi đón các em. Và bây giờ thì không ai nghĩ là ba mẹ các em còn sống sót để đón các em về.

Các thầy cô nghĩ rằng một số bé gái, bé trai này, tuổi từ 8 tới 12, biết rằng ba mẹ các em đã mất tích và sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các em nữa, nhưng các em không nói gì.

Các em vẫn kiên nhẫn lòng để sách, hay chơi các trò chơi bài, để quan sát và chăm sóc bản thân nhân và thầy cô, nhưng người ngăn không cho bất kỳ ai nói với các em.

Các viên chức sẽ rằng ngay cả tiếng của kéo ra cũng đưa tôi một hy vọng sai lầm rằng có một bác mẹ nào tôi đón các em về. Số lòng của các em trái ngược với tiếng chơi đùa nào của các em chơi trong các hành lang của ngôi trường 4 tầng lầu này, mà các em đó có bác mẹ sống sót như may.

Ngôi trường này, nên các tranh vẽ thi đấu nhi còn nằm dọc trên tường, không còn nạn nhân, không đi, không sống nữa, và đã trở thành nơi công cho 657 người nằm dọc các hành lang và trong các phòng dạy bunn và đất đất nát. Trường chỉ cách 1 dặm là tôi biết trường mà thành phố Ishinomaki đã đóng cửa ngăn sóng biển.

Ken Joseph, giáo sư tại Chiba University, có mặt tại Ishinomaki cùng với đội cứu cấp Japan Emergency Team. Ông nói với phóng viên báo Anh Evening Standard rằng số người chết có thể tại 100,000 người.

Trên ng hàng các đội cứu cấp của nhà máy điện nguyên tử Fukushima là hình ảnh cảm động khác. Sau khi 700 nhân viên nhà máy điện nguyên tử được lệnh rút lui, chỉ còn 200 nhân viên cảm tử tại đây. Nhóm 200 người, chia làm từng đội 50 người, sẽ làm theo 4 ca xoay vòng để tiếp xúc các nguy hiểm phóng xạ của các lò phản ứng hạt nhân.

Hình ảnh cảm động danh là các “Đội 50 Người Fukushima.” Một trong các nhân viên này nói rằng họ hy sinh, chấp nhận là “những mặt trận ẩn hình.”

Các tin nhắn ngắn gọn và gia đình cho thấy rằng họ biết việc họ phải làm là một “nhiệm vụ tàn sát.”

Một người, sau khi biết mình nhiệm vụ phóng xạ, đã nói với vợ, “Em ráng sống bình an, anh không thể về nhà một thời gian nữa.”

Một phóng xạ tiếp cận vào nhà máy cao tầng nơi có thể gây tử vong, hay sẽ gây bệnh lâu dài sau này cho họ. Các chuyên gia nói, các trang phục được biết không giúp họ bao nhiêu để an toàn.

Lại là chuyện của hình ảnh cảm động kín, những chuyên gia nói họ là các kỹ sư, kỹ thuật viên và nhân viên cứu hộ có hiểu biết cần kỹ thuật nhà máy điện nguyên tử này. Nhiệm vụ chính của họ là khi động là họ phải làm nguôi -- một công tác gian nan, vì Nhật đã phải cho trực thăng tiếp cận bên vào, và rồi tính cả biện pháp vùi chôn lò điện này.

Những người nhắn ngắn gọn và nhà của họ được chiếu lên màn hình TV Nhật Bản, trên đó cũng có những cuộc phỏng vấn thân nhân của họ.

Một thân nhân nói trên TV, “Cha tôi đang làm trong lò điện. Cha nói là cha chấp nhận số mệnh, hiểu và phải nhận ẩn hình.”

Một phụ nữ nói rằng chồng bà có mặt tại lò điện, và nên tiếp tục làm việc trong khi biết rõ rằng ông đang bị phóng xạ chiếu vào người.

Một người khác kể rằng, người cha 59 tuổi tự nguyện vào đội Fukushima Fifty, “Tôi nghe rằng cha tình nguyện mặc dù cha chỉ còn nửa năm nữa là sẽ về hưu, và nếu có một tôi cha ra không gần được... Tôi cứu người cho cha tôi về bình an.”

Một thiêu nữ có cha làm tại lò điện Fukushima nói, Tôi chưa bao giờ thấy mẹ tôi khóc như thế này. Cô viết trên mạng Twitter, “Mọi người nơi lò nguyên tử này đang chiến đấu, đang hy sinh để bảo vệ chúng ta. Thưa cha, hãy sống sót để về đây.”

Dân Việt Nam tại Nhật Bản kể như thế nào?

Trong bài viết nhan đề “Nhật Bản – một đất nước có thể sống vĩ đại,” nhà khoa học Nguyễn Đình Đăng tại Nhật Bản, viết trên blog Nguyễn Đình Đăng, trích:

Một đất nước mà người dân thức sống bình thản, lịch sự, giữ phép cách, trật tự, tôn trọng lẫn nhau trong thềm họ có thể sống vui ngày hôm nay là một đất nước thức sống vĩ đại.”

Bài viết của Nguyễn Đình Đăng này gởi từ Tokyo, ngày 13/3/2011.

Trong “Lá thư từ Fukushima” của Lá Thư Từ Fukushima, đăng trên trang blog Nguyễn Đình Đăng, <http://nguyendinh dang.wordpress.com>, kìa i, trích:

“...Hiện tại tôi đang đứng ở tầng phải công tác hàng rào cho công nhân sát tầng như Fukushima, chỗ tôi đang làm cách nhà máy điện hạt nhân Fukushima 1 khoảng 25 km. Giờ là lên đây hàng rào giới an ninh chặt chẽ ngay nay chỗ đi nhốt xác người không thôi. Dân địa phương hàng rào tôi đứng thành lập các đội tuần, tuần hàng rào lẫn nhau. Giờ sẽ có ai muốn ăn cơm ăn trưa cũng khó. Về vấn đề an ninh không lo lắm. Người chết nhiều quá, tôi tôi chết còn lấy đầu tay, chụp hình và trộm mộ nên rồi giao người đem đi thiêu. Ngày đầu còn một niềm, có công nhân sát tầng phải khóc nhưng bây giờ thì không còn thời gian đâu mà một niềm và khóc nữa. Hôm qua còn không có chỗ đâu mà thiêu hàng nữa đó anh. Khiêng khiêng. Ký giờ của Hoàn Cầu Thời Báo Trung Quốc Về người Hy Văn hôm qua theo tôi một ngày đầu lấy tin khi đi ngang qua một ngôi nhà bị sụp mà tôi nghĩ có lẽ ngôi nhà đó trôi nổi trên tán cây bãi đất chết cũng vài chục triệu yên nhưng mà chúng tôi thêm người đã phải thốt lên “50 năm nữa, kinh tế Trung Quốc chắc chắn sẽ đứng đầu thế giới, nhưng vĩnh viễn Trung Quốc không thể đứng đầu là công quốc vì 50 năm nữa người Trung Quốc cũng chưa thể có trình độ dân trí và ý thức được công dân cao như người Nhật hiện tại. Tôi hiểu thân mình là con cháu của Khổng Tử nhưng không hiểu cái đạo Nhân Nghĩa làm người và bằng hành.”

Ngồi ở Trung Quốc 50 năm rồi mà không bằng họ còn ngồi ở Việt Nam mình không biết bao nhiêu năm rồi mà mới có dân trí như vậy. Một ngày nay tôi đang kể chuyện cũm để ngỏ tình nguyện trong hoàn cảnh hiện tại này có một chuyện khi tôi cặm cấy ruộng đã khiếm mất người làm nhà tôi cũng có bằng Tiến sĩ công học ở Đại học Đông Bắc (Tohoku Dai) cũng phải học thêm về một bài học làm người.

Câu chuyện tôi hôm kia tôi đã có phải tôi mới trở nên tôi u học phải giúp tôi tôi trở lại đó để phân phát thuốc phẩm cho các người bệnh. Trong cái hàng rỗng rỗng nhếch nhếch người xấp hàng tôi chú ý đến một đứa nhà chèo 9 tuổi, trên người chỉ có chiếc áo thun và quần đùi. Tôi nhìn thấy nó mà nó nhìn thấy tôi cùng, tôi sợ đến phiên của nó thì chắc chắn nó còn thức ăn. Nên tôi đi hỏi thăm. Nó kể nó đang học ở trường trong giờ thể dục thì được một và sống thật đơn giản, cha của nó làm việc gần đó đã chết đến trường, tôi ban công lâu 3 của trường nó nhìn thấy chiếc xe và cha nó bị người của cuộc trôi, 100% khả năng chắc là chết rồi. Hỏi nó nó đâu, nó nói nhà nó nằm ngay

bà bị n, mẹ và em cả nó chắc cũng không chịu p. Thế ng nh quay ng i lau v i dòng n c m t khi nghe tôi h i đ n thân nhân. Nhìn th y nó l nh run l p c p tôi m i c i cái áo khoác c nh sát trùm lên ng i nó. Vô tình bao l ng khô kh u ph n ăn t i c a tôi b r i ra ngoài,tôi nh t lên đ a cho nó và nói: “Đ i t i phiên c a con ch c h t th c ăn, kh u ph n c a chú đó, chú ăn r i, con ăn đi cho đ đ i”.

Th ng bé nh n túi l ng khô c a em, khom ng i c m n. Tôi nghĩ bình th ng t ng nó s ăn ng u nghi n ngay lúc đó nh ng không ph i, nó ôm bao l ng khô đi th ng lên ch nh ng ng i đang phát th c ph m và đ bao l ng khô vào thùng th c ph m đang phân phát r i l i quay l i x p hàng. Tôi s ng s t và ng c nhiên vô cùng, m i h i nó t i sao con không ăn mà l i đem b vào đó. Nó tr l i: “B i vì còn có nhi u ng i ch c đ i h n con. B vào đó đ các cô chú phát chung cho công b ng chú ”.

Tôi nghe xong v i quay m t đi ch khác đ khóc đ nó và m i ng i đang x p hàng không nhìn th y. Th t c m đ ng. Không ng m t đ a nh 9 tu i m i h c l p 3 đã có th đ y m t th ng có ăn có h c t ng có b ng ti n sĩ nh tôi m t bài h c làm ng i trong lúc kh n khó nh t. M t bài h c vô cùng c m đ ng v s hy sinh. Tôi nghĩ m t dân t c v i nh ng đ a tr 9 tu i đã bi t nh n n i, ch u gian kh và ch p nh n hy sinh cho ng i khác ch c ch n là m t dân t c vĩ đ i. Đ t n c này gi đây đang đ ng trong nh ng gi phút nguy c p nh t c a s điều tàn, nh ng ch c ch n nó s h i sinh m nh h n nh nh ng công dân bi t hy sinh b n thân ngay t tu i niên thi u.

Lên đây r i bây gi tôi m i th m thía câu nói c a v thi n s ph c a tôi Tokyo tr c khi lâm chung đ y l i cho tôi đó là “Nhân sinh nh t m ng, b t lu n ki n tâm, Tâm vô s c u th Ph t”. Cái s hy sinh vì ng i m t cách vô ngã c a đ a nh 9 tu i khi n tôi ng ra đ c nh ng đ i u c cu c đ i bon chen c a mình tôi ch a nh n th y đ c. Tôi nh ng kh u ph n ăn t i c a tôi cho th ng bé đ nh n c a nó m t l i cảm n, còn nó cho đi c bu i ăn t i c a nó m t cách vô t không so đo dù nó đ i còn thê th m h n tôi nhi u và ch c còn ph i đ i nhi u trong c cu c đ i vì không gia đình n a...” (h t trích)

Xin cúi đ u c m ph c dân t c Nh t B n.

Và xin chúc lành.